

BÁ = TƯỞC MÔNG = THẾ = TÔN

(LE COMTE DE MONTE-CRISTO)

PHÁP - QUỐC LỊCH - SỬ TIỂU - THUYẾT

Tác - giả: Alexandre Dumas

— 13 —

Địch - giả: Nam-Son

Nơi ông Vinh-Pho như các khách mời như để đó y thử người ta đối với lời nói ông thế nào, cũng như ở tòa án ông nhìn các người đến dự thính, sau khi nói một câu cũng quan-bộ như thế.

Bà-tước Sang-Vi-O nói:

— Vậy thì, anh Vinh - Pho này, thật đúng với câu tôi trả lời cho quan Thượng - thư Nội - các ở trong điện Tuy-lờ-ri ngày hôm kia. Quan Thượng bói tôi về đám cưới của con trai của một người thuộc tả-phái (1) với con gái của một võ - quan trong quân-dội Công - Đê; quan Thượng ngài hiểu lắm: cách xáo lộn ấy là cách của đức vua Lu-Y XVIII. Vì thế nên đức vua ngài nghe chúng tôi nói chuyện, chân ngang mà rằng: « Vinh-Pho — thấy chưa, ngài không nói đến tên Nỗa-Thế, mà gọi tên Vinh - Pho. — Vinh - Pho đi nhằm đường đấy; anh ta là một người ít tuổi mà chín chắn. Trăm nghe nói hai ông bà hầu - tước Thanh-Máy-Làng nhận anh ta làm rể, thật lấy làm bằng lòng; nếu họ đến hỏi ý kiến trăm về cuộc hôn nhân ấy trước hết, thì tất là trăm tao thành ngay... »

Vinh-Pho tỏ bộ hết sức vui vẻ và nói:

— Đức vua ngài nói vậy thật sao, thưa bà-tước?

— Tôi chỉ lặp lại đúng y lời đức vua ngài nói cho ông nghe; có lẽ hầu - tước cũng nhận câu tôi lặp lại đó rất hiệp với câu ngài nói với ông về cuộc hôn nhân của cô Thanh - Máy - Làng với ông, trước đây độ sáu tháng thì phải.

Hầu-tước nói:

— Vàng, hiệp lắm.

— Vậy tôi mang ơn đức vua bằng ơn: con có điều gì mà lời có thể từ mà không làm theo ý ngài được nữa!

Bà hầu-tước:

— Thế chớ! ta bằng lòng anh làm rể, anh Vinh-Pho! Phải chỉ ngay bây giờ đây có lên phần nghịch

Tả-phái trong cuộc cách mạng Pháp 1792

nào lọt vào tay anh, thì chắc là nó được đổi đổi xứng đáng lắm.

Thơ-Nhi phản đối:
— Còn con, thưa mẹ, con cầu nguyện đức chúa Trời đừng nghe theo lời mẹ, và chỉ đưa đến cho anh Vinh-Pho xử những kẻ trộm cắp vặt, những nhà võ nọ, hoặc những người thật tiền « kết » mà thôi. Có thể con mới ngủ yên giấc được.

Vinh-Pho vừa cười vừa đáp:

— Thì cũng như em bảo thầy thuốc chỉ dùng những thứ thuốc gì chỉ đụng chạm tý đỉnh lớp da ngoài mà thôi. Nếu như em muốn anh làm một quan bồi thẩm xứng đáng của nhà vua, thì hãy chúc cho anh gặp những bệnh thật nguy kịch; có làm lành được những bệnh nguy kịch mới có danh tiếng chớ!

Vinh-Pho vừa giết tiếng thì một người bồi phòng vào nói thêm thì gì với ông. Ông đứng dậy xin lỗi rồi đi ra. Vài phút sau, ông trở vào, miệng cười tủm tỉm.

Thơ-Nhi nhìn ông cách ân yếm lắm — vì với cặp mắt xanh, với da mặt sạm, với hàm râu đen của ông, ông càng thêm đẹp trai — nâng ngài nhìn sững ông và chực nghe ông bày tỏ cái cơ làm cho ông phải vắng mặt trong một lúc đó. Ông lên tiếng:

— Khi hồi em tỏ ý muốn có một người chống làm thầy thuốc; vậy anh với đồ đệ Éch quy lập (Esculape, năm 1515 người ta hãy còn hay nói như thế) còn có chỗ giống, ít nữa là giống về chỗ không có giờ phút nào là thiệt của mình cả; trong lúc anh được kẻ cạm với em, trong bữa tiệc đám hỏi của anh, mà người ta

cũng cứ đến khuấy rầy anh như thường.

Thiếu-nữ có vẻ lo ngại, hỏi:
— Người ta khuấy rầy anh? khuấy rầy anh vì việc gì?

— Vì một người bệnh; nếu phải người ta nói đúng, thì bệnh trầm trọng lắm, có lẽ phải dùng đến mấy chêm làm thuốc chữa.

Thơ-Nhi mặt mày xanh lét, kêu rú lên một tiếng:

— Ố chúa!

Cả phòng đều đồng thanh hỏi:

— Thiệt ra thì...?

— Tưởng như người ta mới khám phá một vụ âm mưu của phái Nã-Phá-Luân.

Bà hầu-tước tỏ ý ngờ vực:

— Có lẽ nào?

— Thưa, có thơ tố cáo đây.

Thế rồi Vinh-Pho đọc luôn:

« Một người bạn của chế độ quân-chủ và tôn-giáo xin tin cho quan bồi - thẩm nhà vua biết rằng tên Đãng-Thế, phụ cai tàu Pha-ra-ông, ở Xiết-Miệt vừa về khi mai, có ghé Na-bờ-lờ và Es - bờ, có đem một phong thư của Muya-ra gửi cho Nã-Phá-Luân, và một phong thư của Nã-Phá-Luân gửi cho ban-trung-ương chấp-hành của phái Nã-Phá-Luân ở Ba-ri.

« Muốn có chứng cứ thì bắt ngay tên ấy, sẽ tìm thấy hoặc trong mình nó, hoặc ở nhà cha nó, không nữa thì ở trong phòng của nó dưới tàu Pha-ra-ông ».

Thơ-Nhi nói:

— Nhưng thơ ấy là một bức thơ nặc danh, và lại gửi cho quan bồi thẩm nhà vua, chớ có phải gửi cho anh đâu!

— Phải, nhưng quan bồi-thẩm đi

vắng; vắng mặt ngài, thơ từ do viên thư-ký nhận và mở xem; viên ký xem thơ rồi cho đi tìm anh; tìm không được đã ra lệnh bắt....

Bà hầu-tước hỏi:

— Vậy thì tội nhân đã bị bắt rồi sao?

Thơ-Nhi cãi:

— Nên gọi là bị cáo nhân.

Vinh-Pho trả lời với bà hầu-tước:

— Thưa phải, và như tôi đã nói với Thơ-Nhi, nếu cứ tin theo bức thơ ấy, thì người bệnh hẳn là bệnh nặng.

Thơ-Nhi hỏi:

— Hiện người khốn nạn ấy ở đâu?

— Nó ở nhà anh?

Ông hầu-tước bảo:

— Vậy thì anh hãy đi đi! đừng vì chúng ta mà không làm tròn phận sự của anh đối với nhà vua. Hãy đi đi!

Thơ-Nhi chấp tay như bộ cầu khẩn, và nói:

— Anh Vinh-Pho, xin anh hãy khoan hồng một chút, vì ngày hôm nay là ngày đám hỏi của chúng ta.

Vinh - Pho đi vòng quanh bàn, rồi lại gần ghế của người thiếu nữ, dựa vào tay-dựa mà nói:

— Thơ-Nhi yêu dấu của anh, anh sẽ gấu hết sức mà làm cho em vui lòng; nhưng nếu là sự thật, nếu những lời tố cáo kia là đúng, thì phải chặt cây cổ kỷ đi mới được.

Thơ - Nhi nghe nói « chặt » bất giác rùng mình, vì cây cổ mà Vinh Pho nói nên chặt đó có đầu.

Bà hầu-tước nói:

— Vinh-Pho, đừng nghe lời con bé ấy.

Bà hầu-tước đưa bàn tay ra, Vinh-Pho ôm lấy mà hôn, đôi mắt nhìn

Thơ-Nhi như muốn nói:

— Anh hôn tay em, hay là anh muốn hôn tay em kia.

Thơ-Nhi nói thầm trong miệng:

— Khốn nạn.

Bà hầu-tước rầy con:

— Con, thiệt con còn trẻ nít quá; cái tình hay cảm động của con có thay chuyển vận số của nước được đâu mà nói!

Thơ-Nhi cũng chưa chịu nín thinh:

— Thưa mẹ....

Vinh-Pho:

— Xin bà tha thứ cho Thơ-Nhi, tôi xin hứa với bà rằng tôi sẽ đem hết lương tâm mà làm phận sự một quan bồi-thẩm của nhà vua, nghĩa là hết sức nghiêm khắc.

Đang thời ông lại liếc Thơ-Nhi, tỏ ý muốn nói:

— Thơ-Nhi, em cứ yên tâm; anh sẽ chịu lòng em mà hết sức khoan hồng.

Thơ-Nhi trả lời lại bằng một nụ cười rất tươi lảng.

Vinh-Pho bước ra đi, trong bụng như khoan khoái lắm.

VII

Cuộc thăm vấn

Vinh - Pho vừa ra khỏi phòng ăn thì đôi mặt vui làm mặt nghiêm, cái nghiêm của một người đảm đương công việc định đoán số phận của một người như mình. Tuy ông ta có tài thay tưởng mặt lạnh chóng dễ dàng không kém gì một tên kép hát, nhưng lần này trọn mắt sụp mặt tưởng như khó lắm. Khó là phải!

Vinh-Pho, lúc bấy giờ, chỉ trừ ra đôi khi nghĩ đến tôn chỉ chính trị của cha ông, cái tôn chỉ có thể làm cho bước đường tương lai của ông

« trật đường rầy », nếu ông không

xa hẳn nó đi; không thì thôi, ông thật sung sướng. Đủ giàu và mới hai mươi bảy tuổi mà đã chiếm được một địa vị rất cao trọng hàng quan tư pháp, lại cưới được một người vợ trẻ, đẹp. Ngoài cái đẹp lộng lẫy, có Thanh-Máy-Làng, vị hôn-thê của ông, còn là con nhà rất cơ quí trong lúc đó. Và ngoài cái thanh danh của cha mẹ có, cái thanh danh sẽ trút hết về chồng cô, vì cô là con một, cô lại có của hồi môn đến những năm chục nghìn đồng. Năm chục nghìn đồng ấy, theo lời người mai mối, — ôi! bọn mai mối! — sẽ nhập vào với món của kế thừa nữa triệu nữa.

Các khoản ấy nhập chung lại cho ông Vinh-Pho, thì ông sung sướng biết bao nhiêu mà kể. Ông vừa đi vừa nghĩ, tự nhiên nghe nhẹ nhàng trong mình, và như có sức gì để đưa ông lên tận cung mây.

Ra đến cửa thì ông gặp viên cầm chừng chực ông. Vừa thấy bộ y phục đen của viên cầm, thì từ trên trời xanh kia ông đã sa xuống mặt đất này. Ông sửa nét mặt, rồi đi lại gần viên cầm, nói:

— Tôi đã đọc xong bức thơ, anh bắt người ấy là phải; bây giờ anh hãy nói cho tôi biết những chứng cứ anh đã thu lặt về người ấy cả về vụ âm mưu.

— Thưa quan, về vụ âm mưu, chúng tôi chưa biết gì cả; bao nhiêu giấy mà lấy được nơi nó để phong bì niêm kỹ, và để trên bàn giấy của quan. Còn người bị cáo, thì, như trong thơ tố cáo kia đã nói, tên là Đãng-Thế, phụ cai ở tàu Pha-ra-ông của nhà Mô-roc và con ở Mạt-xây, buôn bông vải với A-lét-dâu-dờ-ri và Xiết-miệt.

— Trước khi vào làm việc trong thương-thuyền, nó có ở trong thủy quân không?

— Thưa quan, không; nó còn trẻ lắm.

— Bao nhiêu tuổi?

(Còn nữa)